

ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΚΟΜΗΤΟΣ ΑΛΗΤΙΟΥ
ΨΙΛΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΔΟΥΚΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΕΝΕΤΙΚΗΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ

9 Φεβρουαρίου 1370. Έτος Βενετικόν (= 1371).

Βαλθέρος Βριέννιος, κόμης Ἀλητίου, υἱὸς τοῦ Οὐγανος Βριεννίου, διάδοχος δὲ τοῦ δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν Γουϊδωνος Β΄ Delagoche, ἀποθανόντος ἄνευ τέκνων, ἐφονεύθη τὴν 15 Μαρτίου τοῦ 1311 κατὰ τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Κηφισοῦ, διὰ τῆς ὁποίας οἱ τῆς Ἑταιρείας Καταλώνιοι ἐγένοντο κύριοι τοῦ δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ ἀνήλικος υἱὸς τοῦ Βαλθέρου τούτου, Βαλθέρος ἐπίσης, μετὰ τῆς χήρας μητρὸς του κατέφυγε τότε εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Γαλλίαν. Ἐκτοτε οἱ Καταλώνιοι ἐκυβέρνησαν τὸ δουκάτον κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἀναγράψωσι μίαν τῶν μελανωτέρων σελίδων τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐν τούτοις προσεπάθησαν νὰ διατηρήσωσι καλὰς σχέσεις μετὰ τῶν γειτόνων των, καὶ πρὸ πάντων μετὰ τῶν Βενετῶν, μεθ' ὧν συνωμολόγησαν συνθήκας (1319), αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἀνενεώθησαν.

Σὺν τῷ χρόνῳ ὃ ἐν Γαλλίᾳ ἀνατραφεῖς Βαλθέρος, ψιλῶ ὀνόματι δοῦξ τῶν Ἀθηνῶν, ἐνηλικιώθη γενόμενος γενναῖος καὶ ἐμπειροπόλεμος πολεμιστής, τότε δὲ ἐνόμισεν ὅτι ἐπέστη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνάκτησιν τῆς πατρικῆς κληρονομίας. Εἰς τοῦτο ἐνεθάρρουνεν αὐτὸν καὶ ὁ πενθερὸς αὐτοῦ Φίλιππος ὁ Ταραντῖνος, ψιλῶ ὀνόματι καὶ οὗτος Ἀυτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἤλπιζεν ὅτι, ἀνακτωμένου τοῦ δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Βαλθέρου, θὰ ἦτο εὐκολον εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιδιώξῃ καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῆς αὐτοκρατορίας. Πρὸς τοῦτο διώρισε τὸν Βαλθέρον ἐπίτροπον αὐτοῦ ἐν Ρωμανίᾳ.

Εἰς τὰ σχέδια ταῦτα τῶν ψιλῶ ὀνόματι κυρίων, δὲν ἔμεινεν ἀμέτοχος καὶ ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΒ΄, ὅστις ἐγένετο ἐνθερμος ὑποστηρικτῆς αὐτῶν πλησίον τῶν Βενετῶν, τοὺς ὁποίους προσεπάθει νὰ πείσῃ, ὅπως συμμετάσχωσιν εἰς τὸν ἀνακτητικὸν πόλεμον τοῦ Βαλθέρου καὶ κηρύξωσι μετὰ τῶν ἐπισκόπων Πατρῶν καὶ Κορίνθου σταυροφορίαν κατὰ τῶν «σχισματικῶν υἱῶν τῆς ἀπωλείας καὶ ἐργατῶν τῆς ἀνομίας» Καταλωνίων, οἵτινες διήρπασαν τὸ δου-

κᾶτον τῶν Ἀθηνῶν, καταπιέζοντας τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς πιστοὺς κατοίκους¹.

Ἄλλ' οἱ Βενετοί, ὡς εἶδομεν, εἶχον ἤδη συνάψει συνθήκας εἰρήνης μετὰ τῶν Καταλωνίων, τὰς ὁποίας βραδύτερον ἀνενέωσαν, δὲν συνέφερερ δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ παρασπονδήσωσι, φοβούμενοι τὸν ἀποτυχίαν τοῦ Βαλθέρου.

Τῷ 1331 λοιπὸν ὁ Βαλθέρου ἐξεστράτευσε μετὰ πολυαρίθμου σώματος, στρατολογηθέντος εἰς τὰς περὶ τὸ Ἀλήτιον κτήσεις του καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ λαμπρᾶς συνοδείας ὀκτακοσίων Γάλλων Ἱπποτῶν καὶ πεντακοσίων ἐπιλέκτων Τοσκανῶν ὀπλιτῶν, ἀπεβίβασθη εἰς Ἡπειρον, ἀφ' οὗ κατέλαβε τὴν Λευκάδα, ἣτις ἀνήκεν εἰς τοὺς κόμητας Κεφαλληνίας ἀπὸ τοῦ 1300 περίπου.

Εἰς δὲ τὴν Ἡπειρον κατέλαβε τὴν Ἄρταν καὶ τὴν Βόνιτσαν, διότι συνητήθη μετὰ τῶν Καταλωνίων. Τότε ὅμως ἀντελήφθη τὸ ποιὸν τῶν ἐχθρῶν του, οἵτινες, λίαν προφυλακτικοὶ ὄντες, ἀπέφευγον νὰ συγκρουσθῶσι μετὰ τοῦ ὀρητικῆς Ἱππικῆς του καὶ ἐνεκλείοντο εἰς τὰ φρούρια, ἀφήνοντας αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ καταναλίσκηται εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν. Διὰ τοῦτο ἀναμετρῶν οὗτος τὰς δυνάμεις του καὶ βλέπων ὅτι τὰ διὰ τῶν χρεῶν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς συλλεγένητα χρήματα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δαπανῶν τοῦ πολέμου δὲν ἐπῆρκον οὐδὲ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν εὐγενῶν Γάλλων Ἱπποτῶν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος εἰς Ἰταλίαν. Πρὶν ὅμως ἐπιχειρήσῃ τοῦτο, διεπεραιώθη εἰς Πελοπόννησον τῷ 1332, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἤθελεν ἐκεῖθεν δι' ἀπειλῶν ἐξαναγκάσει τοὺς Καταλωνίους νὰ παραδώσωσι τὸ δουκᾶτον εἰς αὐτόν. Αἱ ἐλπίδες δὲ αὐτοῦ ἐβασίζοντο κυρίως εἰς τὰς υποσχέσεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Φραγκιπᾶν.

Μετὰ τὰς ματαίας ταύτας προσπαθείας, ἀνεχώρησε διὰ παντὸς εἰς Ἰταλίαν, ἔνθα εἶναι γνωστὴ ἡ δρᾶσις του ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐν ἣ γενόμενος τύραννος, ἐξεδιώχθη τῷ 1343, καταφυγὼν εἰς Ἀλήτιον. Τῷ 1356 συναντῶμεν τοῦτον ἐν Γαλλίᾳ, ἔνθα πολεμῶν μετὰ τῶν Γάλλων κατὰ τῶν Ἀγγλων, ἔπεσε μαχόμενος εἰς τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Ποατιὲ τὴν 19 Σεπτεμβρίου.

Ὁ Βαλθέρου πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐξ Ἀλητίου συνέταξε τὴν διαθήκην του, ἐν ἣ, ἀφ' οὗ περιέγραφε πάσας τὰς ἐν Ἑλλάδι κτήσεις του καὶ κατέλειπε διάφορα κληροδοτήματα ὑπὲρ θρησκευτικῶν ταγμάτων Πατρῶν καὶ Γλαρέντζας καὶ ἄλλων ἐκκλησιῶν Ναυπλίου καὶ Ἄργους, καθίστα κληρονόμον τῶν κτήσεών του τὴν ἀδελφὴν του Ἰσαβέλλαν χήραν Βαλθέρου τοῦ Ἀγγιανοῦ (Enghien), εἰς δύο τῶν υἱῶν τῆς ὁποίας διένειμε τὰς ἐν Ἑλλάδι κτήσεις. Ἐκ τούτων ὁ μὲν ἐγένετο αὐθέντης Ἄργους καὶ Ναυπλίου, ὁ δὲ δούξ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι. Ὁ πρῶτος πολλαχῶς ἔδρασεν εἰς τὰ ἐπακολουθήσαντα μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα τῆς Πελοποννήσου, ὁ δὲ δεύτερος, Σοχιέρος, ὁ Ἀγγιανός, οἰκτρῶς ἐτελεύτησεν ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον τῷ 1366 κατὰ διαταγὴν Ἀλβέρτου τῆς Βαυαρίας.

¹ Ὅρα ἱστορίαν τῆς ἐν Ἑλλάδι Φραγκοκρατίας Μίλλερ - Λάμπρου, τόμ. 1 σελ. 375.

Ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἀδελφῶν τοῦ δουκὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁ κόμης Ἀλητίου¹, ἐπιθυμῶν νὰ διεκδικήσῃ τὴν κυριότητα τοῦ δουκάτου τῶν Ἀθηναίων, ἀπέστειλε πρεσβείαν εἰς Βενετίαν, ζητῶν τὴν βοήθειαν τῆς αὐθεντίας πρὸς ἀνάγκησιν τοῦ δουκάτου καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς Εὐβοίας ὡς ὀρμητηρίου αὐτοῦ. Ἡ Βενετία δὲν ἀπήντησε κατηγορηματικῶς εἰς τὴν πρότασιν ταύτην δι' ἀρνήσεως, οὔτε ὅμως ἀνέλαβε νὰ βοηθήσῃ τὸν κόμητα Ἀλητίου, διότι εἶχε συνάψει ἤδη συνθήκην εἰρήνης πρὸς τοὺς Καταλωνίους, ἀνέθηκεν ὅμως εἰς τὸν βαίλον Εὐβοίας νὰ ἐπέμβῃ ὡς διαιτητῆς πρὸς συμβιβαστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς.

Τὴν πρεσβείαν ταύτην τοῦ κόμητος Ἀλητίου δημοσιεύω ὡς ἔχει εἰς τὰ βιβλία τῶν θεσπισμάτων τῆς Βενετικῆς Γερουσίας, ὡς ἀνέκδοτον. Εἰς ταύτην ἀναφέρονται τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τὰ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὸ δουκάτον τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Βαλθέρου τοῦ Α΄.

Περίληψις τῆς Πρεσβείας.

*Ἐκ τῶν Βιβλίων τῆς Γερουσίας, θεσπίσματα ποικίλα
Βιβλίον 33^{ον} φύλλον 91 π.*

1370 ἔτος Βενετικόν (= 1371) 9 Φεβρουαρίου.

Ἀπεφασίσθη νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τοὺς πρεσβευτὰς τοῦ αὐθέντου κόμητος Ἀλητίου μετὰ καλοκαγαθίας καὶ ἀγάπης, ὡς ἀρμόζει. Λαμβανομένων δὲ ὑπ' ὄψιν τῶν αἰσθημάτων ἐξαιρετικῆς εὐνοίας καὶ ἀγάπης, τὰ ὁποῖα κατ' ἀμοιβαιότητα ὑφίσταντο μετὰ τῶν προκατόχων αὐτοῦ καὶ τῆς ἡμετέρας κυριαρχίας θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ φανῶμεν ἀρεστοὶ πρὸς αὐτόν. Εὐδρισκόμενοι ὅμως, ὡς γνωστόν, ἐν ἀνακωχῇ μετὰ τῶν τῆς Ἐταιρείας, μετὰ τῶν ὁποίων ἔχομεν συνάψει συμβάσεις τινάς, κατ' ἔθος δὲ ἡ ἡμετέρα κυριαρχία συνειθίζει νὰ κρατῇ ἀπαραβιάστους τὰς συνθήκας, τὰς ὁποίας συνάπτει μεθ' οἰωνδήποτε, διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα ἐντίμως νὰ φανῶμεν ἀρεστοὶ πρὸς τὸν εἰρημένον κόμητα, χωρὶς νὰ καταπατήσωμεν τὴν ἀνακωχὴν καὶ τὰς συνθήκας· τοῦτο ἤθελε προσάψει εἰς ἡμᾶς ἀτιμίαν. Ὅθεν παρακαλοῦμεν νὰ τύχωμεν τῆς δικαίας συγγνώμης τοῦ κυρίου κόμητος.

Ἡ αἴτησις καὶ τὰ ἄρθρα τῆς πρεσβείας.

Ἐπονται ἡ αἴτησις καὶ τὰ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα ὑποβάλλονται εὐσεβάτως εἰς τὴν Ἐξοχωτάτην Δουκικὴν αὐθεντίαν ὑπὸ τῶν πρεσβευτῶν τοῦ αὐθέντου

¹ Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐν Ἑλλάδι Φραγκοκρατίας Μίλλερ-Λάμπρου, τόμ. 1. σελ. 426, ἀναγράφεται, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Σοχίερου Ἀγγιανοῦ, Γουίδων αὐθέντης τοῦ Ἄργους καὶ οἱ κόμητες Ἀλητίου καὶ Κομβερσάνου, παρεκάλεσαν τὴν Βενετίαν νὰ βοηθήσῃ πρὸς ἀνάγκησιν τοῦ δουκάτου τῶν Ἀθηναίων, ἐν ᾧ ἐν τῇ δημοσιευομένῃ πρεσβείᾳ, οἱ ἀπεσταλμένοι ἐνεργούσι μόνον ἐν ὀνόματι τοῦ κόμητος Ἀλητίου.

κόμητος Ἰαλιτίου, «ὕμετέρου πολίτου καὶ ἔγκαρδίου φίλου ὑμῶν καὶ ἀπάσης τῆς ἐντίμου Κοινότητος Βενετίας».

Πρῶτον. Φέρομεν εἰς μνήμην τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος, τὴν φιλίαν τοῦ ἀειμνήστου αὐθέντου Βαλθέρου, ποτὲ δουκὸς Ἰαλιτιῶν, κόμητος Βριέννης καὶ Ἰαλιτίου, Βενετοῦ πολίτου, ὅτε οὗτος ἔζη, καθὼς καὶ τῶν προκατόχων αὐτοῦ, οἵτινες ἀείποτε ὑπῆρξαν σύμμαχοι τῆς Δουκικῆς αὐθεντίας καὶ τῆς ρηθείσης κοινότητος, καθὼς καὶ τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα καὶ τὴν φοβερὰν πρᾶξιν, δι' ἧς ὁ προμνημονεύομενος αὐθέντης Βαλθέρος δούξ, σκληρῶς ἐφονεύθη καὶ ἀπεγυμνώθη τοῦ προμνησθέντος δουκάτου, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν ἐκ πατρικῆς κληρονομίας, ὑπὸ τῆς βδελυρᾶς ἐταιρείας τῶν Καταλωνίων, ἣ ὁποία παρὰ πᾶν θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον κατέλαβε καὶ ἐξακολουθεῖ κατέχουσα τοῦτο. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ Ἁγία Ἀποστολικὴ Ἔδρα, ὅτε ἦτο Πάπας ὁ ἀειμνήστος Ἰωάννης ΚΒ', προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν ἀφορισμῶν κατὰ τῆς κατοχῆς ταύτης, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἀκόμη οἱ κατακρατοῦντες τὸ δουκάτον Καταλώνιοι, πρὸς βλάβην τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Τινὲς τῶν ἐγκυκλίων τούτων σκοπὸν εἶχον τὴν μεταμέλειαν καὶ νοθεσίαν αὐτῶν.

Ὁ δὲ ἀναφερόμενος αὐθέντης κόμης, καὶ ὑμέτερος πολίτης, ἀκολουθῶν τὰ ἔγνη τῶν προγόνων του, εἶναι πρόθυμος καὶ διατεθειμένος πάντοτε δι' ὅλων του τῶν δυνάμεων νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ὑμετέρων ἐξοχοτήτων καὶ τῆς Κοινότητος ὑμῶν, ἀρκεῖ νὰ δικαιωθῇ ἀπέναντι τοῦ ποτὲ αὐθέντου πάππου του. Γνωρίζει λοιπὸν καὶ ἐκθέτει πρὸς τὴν ὑμετέραν αὐθεντίαν, ὅτι τῆς θείας χάριτος εὐνοούσης καὶ σὺν τῇ βοήθειᾳ τῶν αὐθεντῶν καὶ φίλων αὐτοῦ καὶ διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου σκοπεύει διὰ τοῦ μᾶλλον ἀποτελεσματικοῦ μέσου νὰ ἐνεργήσῃ, ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν προμνησθεῖσαν κληρονομίαν τῶν προγόνων του. Ὅθεν προσπίπτει εἰς τὴν ὑμετέραν αὐθεντίαν, ὅπως λάβῃ βοήθειαν καὶ ὑποστήριξιν δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ὀφφικιοῦχους του. Ἡτοι:

1ον Τὰ ζῆα τῶν προειρημένων ἐχθρῶν του τοῦ Δουκάτου νὰ μὴ γίνωνται δεκτὰ πρὸς προστασίαν καὶ ἀσφάλειαν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου κόμητος καὶ τῶν ἀνδρῶν του ἐν τῇ ὑμετέρᾳ νήσῳ Εὐβοίᾳ»¹.

2ον Ἐπίσης ὁ δούξ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, οἱ Λομβαρδοὶ καὶ ἄλλοι ὑπήκοοι τοῦ αὐθέντου πρίγκηπος Ἀχαΐας καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ προειρημένου Δουκάτου καταγόμενοι, οἵτινες διαμένουσιν εἰς τὴν νῆσον Εὐβοίαν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν κυριαρχίαν, θέλοντες νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ πρὸς βοήθειαν τοῦ εἰρημένου κόμητος, νὰ δύνανται ἐλευθέρως νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἐξέρχωνται τῆς νήσου ταύτης διὰ τῆς γεφύρας, χωρὶς νὰ ἐμποδιζῶνται ὑπὸ τοῦ ὑμετέρου βαΐλου ἢ τῶν ἄλλων ὀφφικιοῦχων Εὐβοίας.

¹ Δηλ. νὰ κατέσχωνται.

3ον Ὁ νῦν καὶ οἱ μέλλοντες βαίλοι Εὐβοίας νὰ διαταχθῶσι παρὰ τῆς αὐθεντίας, ὅπως ἐπιτρέπωσιν εἰς τὸν εἰρημένον κόμητα καὶ τοὺς ἄνδρας του νὰ ἐξάγωσιν ἐκ τῆς πόλεως καὶ νήσου Εὐβοίας τρόφιμα, ξυλείαν, σιδηρικά καὶ πᾶν ὅτι ἄλλο ἤθελεν εἶσθαι ἀναγκαῖον εἰς αὐτούς, ἀφ' οὗ πληρώσωσι ταῦτα.

4ον Ὅταν ὁ εἰρημένος κόμης ἤθελε λάβει ἀνάγκην πλοίων καὶ ζητήσῃ ταῦτα, ἡ ὑμετέρα αὐθεντία μετὰ χαρᾶς νὰ προσφέρῃ ἐν τῶν μεγάλων κατέργων, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ταξειδεύουσιν εἰς Φλάνδριαν, μεθ' ὅλων τῶν ἑξαοτημάτων, ὑπὸ τοὺς ὄρους, οἵτινες ἤθελον ἐπιβληθῆ ὑπὸ τῆς αὐθεντίας.

Ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ταπεινῶς παρακαλοῦσι οἱ ἀνωτέρω πρεσβευταὶ νὰ ἔχωσι ταχεῖαν ἀπάντησιν.

Σημειωτέον ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν βαίλον Εὐβοίας πρὸς γνῶσίν του.

10 Φεβρουαρίου 1370 ἔτος Βενετικὸν (= 1371).

Θεσπίζεται:

Εἰς τοὺς πρεσβευτὰς τοῦ κόμητος Ἀλητίου, οἵτινες ζητοῦσι τὴν ἡμετέραν ἐπέμβασιν μεταξὺ τοῦ αὐθέντου κόμητος καὶ τῶν τῆς Ἑταιρείας, διὰ τὰς ὑπαρχούσας μεταξὺ των διαφοράς, ἀπαντᾶται: Ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἡσυχίαν τοῦ αὐθέντου κόμητος εἴμεθα διατεθειμένοι τὸ κατὰ δύναμιν νὰ φανώμεν ἀρεστοὶ φιλικῶς εἰς αὐτόν, διετάξαμεν τὸν βαίλον καὶ καπετάνον Εὐβοίας, νὰ ἐπέμβῃ μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τῶν τῆς Ἑταιρείας, ὅπως προσπαθήσῃ καὶ ἐπιμελῶς ἐνεργήσῃ, πᾶν ὅτι δύναται νὰ συντελέσῃ πρὸς συμφιλίωσιν τῶν δύο μερῶν ἐντίμως.

ΕΓΓΡΑΦΑ

Senato Secreta. Deliberazioni. Misti. Registro 33. f° 91^r.

MCCCLXX Indict. VIII^a. Die Nono Februarii.

Ser Marcus Contareno
Ser Andreas Marcelo
Ser Simeon Michael
Sapientes Ordinum.

Capta

Quod respondeatur istis Ambaxatoribus domini Comitum Licij, cum verbis benevolentie et amoris sicut decet, quod novit Deus, ad ipsum D. Comitem gerimus amorem et benevolentiam singularem, intuytu sincere dilectionis, inter ipsum et nos vigentes, et que 5
vigiunt inter predecessores suos, et nostrum dominium, et libentér in cunctis nobis possibilibus eidem complaceremus dummodo fieri posset cum honore nostro, sed sicut supra potest esse notum, nos sumus ad presens in treugua cum illis de la Compagnà, cum quibus

habemus certa pacta, et prommissiones, et dominium nostrum semper est solitum servare inviolabiliter pacta, et prommissiones, que et quas habet cum quibuscumque, ita quod ad quesita per ipsos Ambaxatores, nomine ipsius domini Comititis, non possemus, cum honore
5 nostro sibi complacere, ullo modo quia expressa faceremus contra treugnam et pacta predicta; quod nobis imputaretur ad maximum onus et infamiam, et propterea placeat eidem domino comiti, nos a predictis habere rationabiliter excusatos.

De parte alii.

10

De non 3.—Non sinceri 2.

Hec sunt capitula et petitiones que et quas uestre ducalis excellentie Dominio, exponunt reuerenter et petunt, nuntii domini Comiti Licij ciuis et cordialis amici uestri, et totius honorabilis communis Venetiarum, super litteris credentie prefate excellentie presentatis per
15 predictos nuutios, ex parte domini comitis supradicti.

1° Primo reducendo memorie excellentie supradicte, antiquas amicitias quibus bona memorie dominus Gualterius dux quondam ¹ Athenarum comes Brene et Licij, ciuis Venetiarum, dum uiuebat olim ipsius Comititis nec non et alij predecessores sui fuerunt ducali
20 dominio, et communi predicti, spetialiter ab antiquis temporibus colligati. Nec non detestabile crimen ac horribile factum, per quod prefatus dominus Gualterius dux fuit, prefato Ducatu, propria et paterna hereditate sua, nequiter spoliatus, per nefandam companiam Cathelanorum qui predictum Ducatum, contra Deum et iustitiam
25 occupauerunt, et adhuc detinent occupatum, patre eiusdem domini Ducis, per eos crudeliter interfecto, propter que, Sancta Sedes Apostolica, certos solemnes et justos processos tempore felicis recordationis Domini Pape Johannis XXII, fecit et publicauit, ac in ipsos occupationes et determinationes juridicas, excomunis et interdicti, sententias fulminauit, quibus ipsi detentores per multa tempora subiecerunt
30 et adhuc subiacent, in suarum animarum perniciem, et in suis iniquitatibus obdurati; quamvis aliquando, alique predictarum sententiarum, fuerint per ipsam Sedem Apostolicam, sub spe correctionis, et emendationis ipsorum, ad aliqua tempora relaxata, prout hec omnia,
35 excellentia uestra, et quam plures alii nobiles domini et ciues Veuetiarum, antiqui, ponierunt ueraciter scire, et audiuisse plenius quam scribatur. Supradictus, dominus Comes, ciuis uester, predecessorum suorum imitando uestigia, uoluntarius, dispositus et paratus semper

¹ Εἰς τὸ πρωτότυπον condam.

iuxta posse suum, ad honorem comodum et beneplacita, excellentie uestre, et communis predicti, et habens justam causam, a prefato quondam D. avunculo suo sicut scitur. Significat et exponit eidem dominationis uestre, quod ipse gratia diuina, sibi fauente, intendit cum adiutorio dominorum et amicorum suorum, et alio omni modo, 5 et uia quibus efficacius poterit laborare et uacare, secundum quod iam incepit, ad recuperationem predictae hereditatis predecessorum suorum. Unde cum ipse confidat spetialiter de excellenti dominationi uestra, que semper fuit et est, tamquam mater, tutrix et conseruatrix totius iustitie, poscit et requirit reuerenter et instanter ab ipsa Comes 10 et eius uester predictus, quatenus in subsidium et iuuamentum, huius modi iuris sui, consideratis premissis omnibus, et alia circa hec maturius attendendis dominationis placeat, assistere fauoribus et auxiliis opportunis, per se et officiales suos, in illis partibus, et aliis, eidem comiti tamquam ciui vestro et amico, circa factum recuperationis 15 predictae. Et cum hoc petit reuerenter et specialiter infra scripta, Videlicet.

1° Primo, quod animalia predictorum inimicorum suorum de predicto ducatu, non admittantur neque receptentur ad earum tuitionem et saluamentum, contra ipsum comitem et gentes suas, intra 20 uestram insulam Nigropontis.

Item quod... Dux Archipelagi, Lombardi et alii homines et subditi domini principis Dechaye, et alii de Ducatu predicto nati siue progeniti, qui moram trahunt, in terra uel insula et sub dominatione uestra Nigropontis uolentes accedere ad seruicia et iuuamen, ac auxilium predicti Comitum, permittantur libere exire, et regredi, ciuitatem 25 et insulam predictas, per pontem, quicumque eis placuerit, absque impedimento, offensa, uel prohibitione, bayli et aliorum officialium uestrorum Nigropontis.

Item quod Baylo Nigropontis presenti et futuro, mandetur per 30 excellentiam, supradictam, quod ipse Comes et gentes sue, pro ipso, possint cum eorum denariis habere, et extrahere, de ciuitate et insula memoratis, uictualia lignamina, ferrum, et alia quecumque eis necessaria aut etiam opportuna.

Item cum prefatus comes, habeat opus aliquorum nauilium pro 35 suis seruiciis, petit et rogat attente quod eidem dominationis placeat sibi gratiose subuenire, de una de grossis galeis uestris, que solite erant nauigare in Flandriam, cum toto ipsius furnimento, per modum qui dicte dominationis placebit.

Et super predictis supplicant humiliter nuntij suprascripti, cum beneplacito uester, quamtocius comode fieri poterit expediri.

Nota quod supradicta capitula, et responsiones ad ipsa facte, misse fuerunt baiuli Nigropontis pro sua informatione.

MCCCLXX. Indict. VIII. Die X^o Februarij

Ser Marcus Contareno
Ser Andreas Marcello
Ser Symeon Michael
Sapientes Ordinum.

5   Capta

Quod ambaxatores domini Comitis Licij, petentibus ut interponamus nos, inter ipsum D. Comitem, et illos de la Compagna, super differentiis existentibus inter ipsos respondeatur: Quod optamus statum pacificum et tranquillum, ipsius Domini Comitis, et dispositi
10 ei in hiis que honeste, possumus, amicabiliter complacere; mandabimus baiulo et capitaneo nostro Nigropontis, quod interponat se inter ipsum D. Comitem, et predictos de la Compagna, procurando et operando solícite omne id bono quod poterit cum honore nostro ut concordium sequatur inter partes predictas, et ex nunc sit
15 captum quod sic mandetur baiulo et capitaneo nostro predicto.

De parte omnes.

ΣΠ. Μ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ